

VINKO MÖDERNDORFER

VINKO MÖDERNDORFER

Obrazi iz predmestja

ŠTEFANIJA

Bila je ogromna ženska, zato je še nekaj časa kar ležal na njej. To je ni motilo. Celo dobro se ji je zdelo, lahko ga je božala po glavi, kar mu je sicer šlo precej na živce, zato je zaprl oči in se ji popolnoma prepustil. Tudi on ni bil ravno suhec, ampak Štefanija je bila res zajetna predstavnica svojega spola. Njeno belo, skoraj rožnato meso se je razlezlo po železni postelji, ki jo je postavila zadaj v skladišču, med zaboji piva in kartonskimi škatlami cenenega vina, da je imel občutek, da njeno mehko salo mezi čez robove postelje in da bo oba vsak hip potegnilo na tla.

Tako je mižal, skoraj tiščal veke skupaj, kot bi se hotel izbrisati, vsaj v mislih preseliti drugam, in se zibal na njenem počasnem, vendar globokem dihanju. Glavo je imel položeno med njeni ogromni joški, ona pa ga je z debelimi prsti držala za glavo, mu gnetla lasišče, kar je sama pri sebi imenovala *božanje*, hkrati pa je s svojima mesnatima nadlaktnicama objemala kipeče meso dojki in ga tako držala skupaj, da se ni razlezlo na obe strani. V tem položaju, z njegovo glavo na sredini, sta bili dojki videti veliki in čvrsti in tudi sicer je bilo njeno telo, kljub letom, imela je toliko let kot on, še vedno čvrsto, jedro. Štefanija ni bila ženska, ki se je čezmerno zredila, bila je debela ženska. Njeno stegno je bilo mesnato, napeto in seveda ogromno. Kadar ga je objemal, nameščal, spravljal v pravi položaj, je večkrat pomislil: *Jesus, njena noga ima takšen obod, kot ga imam jaz v pasu ...* Kadar mu je misli odneslo v takšna razmišljanja, in včasih je bila dovolj samo podoba, samo droben hip, se ga je polotila nekakšna otožnost, naveličanost, resigniranost, kot bi stal pred strelskim vodom in ne bi nikjer bilo nobene rešitve več ... Takšno stanje pa seveda ni primerno za ljubezensko drgnjenje, zato je po navadi omagal, se razpustil kakor slabo pripravljen rižev narastek, kar obmiroval je in z dolgim vzdihom hotel Štefaniji

povedati, da je nekaj narobe, da ne morem, da mi ni do tega itd. itd. ... Štefanija pa seveda ni bila ženska, ki bi kar takoj vrgla puško koruzo. Znala je poseči v najkrutejši in najbolj krvav gostilniški pretep, pomiriti zariple, od piva in dolgih pelinkovcev prežgane face, znala je koga udariti naravnost v zobe, prav s tem istim ogromnim komolcem in mesnato nadlahtnico, znala je zakričati tako, da se je krik kapilarno razlezel skozi pijane možgane in jih vsaj za hip streznil, znala je izdreti nož iz stegna in za silo zaustaviti krvavitev, stalne stranke kegljišča pa so bile tudi priče, kako je nekega prišleka, ki ji ni bil všeč, s kegljaško kroglo udarila po hrbtu tako močno, da so ga morali pokrčenega, v nekakšnem skrotovičenem položaju, ki je še najbolj spominjal na korenino stoletnega hrasta, odnesti v rešilni avto ... Skratka, Štefanija ni bila ženska, ki bi ji mrtvoud delal težave. Brez besed je zadevo vzela v svoje roke in usta, tako da je Marjanov *marjanček* zafunkcioniral kot še nikoli. V tem je bila mojstrica, znala se je potruditi, kajti vedela je, da ženska, kot je ona, pač ne more, vsaj kar se ljubimcev tiče, biti preveč izbirčna.

Njuna zveza je trajala že več let. Marjanu ni bilo do tega, da bi kdo vedel zanj, končno je imel ženo in hčerko. Pa tudi Štefanija ni hotela mešati *posla s fukarijo*, kot je rekla ... *Če se sfukaš s stalno stranko, potem imajo vsi občutek, da lahko pijejo zastonj, pa tudi nobene avtoritete nimaš več, oštir brez avtoritete pa je poguba!* V resnici pa je bil razlog, zakaj ji je ustrezalo, da sta se dobivala enkrat na teden, in to skrivaj, precej banalen, tudi ona je imela namreč moža in dva šoloobvezna sinova. No, in tako je njuna zveza ostala skrivnost. Zanj ni vedel nihče. Niti Marjanovi najintimnejši prijatelji, niti Lojz, niti Fredi, pa čeprav sta bila z Marjanom sošolca in sta dala marsikaj skoz. Še najmanj pa je zaupal Slavku, ki je bil v družini najmlajši in sploh preveč bister. Njegova neprestana ironija mu je šla krepko na živce ... Zakaj Marjan tudi v trenutkih največje prijateljske predanosti, v trenutkih moškega druženja, ko alkohol sprosti vse zavore, ko kameradi drug drugega podpirajo, se ustavljajo na vogalih, si bljuvajo na čevlje in je iskrenost razvita do ganjenosti, zakaj Marjan ni niti v prizorih najgloblje intimnosti sodrugom zaupal svoje erotične pustolovščine ...? Razlog je enostaven: Štefanija ni bila kakšna trofeja, ni bila ženska, s katero bi se postavljala, čeprav je počela vse tisto, kar se pač počne na zasilnem ležišču med kartonskimi škatlami in praznimi plastičnimi zaboji piva, strastno, polnokrvno, brez zadržkov ... Izpolnjevala je njegove najbolj skrite želje, z njo je počel vse, na kar si pri ženi ni upal niti pomisliti, drgnil ga je med joški, pocuzala mu ga je ognjevito, niti kapljice ni spustila mimo, in lahko jo je tudi od zadaj, samo segel je z roko, in ona je že vedela, kaj hoče, ni ga spravljala v zadrego: *A bi me rad v rit? No, pa me daj malo v rit!* Samo zlezla je na vse štiri, visoko dvignila svojo celulitično zadnjico, se razkrečila, pljunila v dlan in s penasto belo slino pomazala ritno luknjico, nakar je med svojima nogama zašlatala (kakor slepec, ki stopi mimo stopnice in zahlasta za oporo) za njegovim bingelnjom in si ga en dva tri umestila v kakavni zadnjik ... Potem pa se je

nasajala, ritala nazaj s tako silo, da ga je skoraj pribila na zadnjo stranico postelje in ob steno ... Zraven pa je hropla, stokala, preklinjala, in ko ji je prišlo, ga je zagrabila za jajca in jih zgnetla tako spretno, da se mu je zameglilo pred očmi ... Vendar z vsem tem, pa naj je bilo še tako slastno in sanjsko, se ni mogel hvaliti, vsaj pred prijatelji ne. Štefanija ni bila ženska, na katero bi lahko bil *gostilniški* pofukelj ponosen kot na trofejo. Prej bi lahko prijatelji njuno razmerje razumeli obratno, kot da je *on* njena trofeja. Kajti Marjanova pokojna žena Ema je bila zelo lepa ženska in v navadi je, da so ljubice lepše od žen, da imajo nekaj, česar žene nimajo. Štefanija pa vsaj fizično ni bila nič lepša od Marjanove žene: Ema je bila drobna, ozko priščipnjena v pasu, še vedno mladostna, z gladko, belo poltjo, imela je tanke in negovane roke, bila je pametna, odločna, vendar ne groba, imela je temne in negovane lase in uporabljala je rahel, vendar prepoznaven parfum, ki si ga je vedno sama kupovala. Štefanija pa je bila njeno pravo nasprotje: groba, kozavega obraza, z nizkim, hrapavim glasom in vonjem po žarki slanini ... Samo v posteljnih zadevah je Štefanija prekašala Emo. Vendar to kljub temu ni bilo dovolj, da bi Marjan pred prijatelji priznal svoje razmerje z glasno in energično, predvsem pa z nadvse debelo natakario v obmestnem kegljišču.

Odprl je oči. Še vedno je bil tu. Ležal je na njenih joških, ki so ga rahlo dvigali in spuščali. Usta je imel odprta na njeni bradavici, ki je bila trda in nagubana, kakor posušen predbožični rožič. Za trenutek je morda celo zaspal ali pa se mu je tako samo zdelo. Prvi hip, ko je odprl oči, ni vedel, ali sta se že pofukala ali pa se še morata ... To je bilo vprašanje, ki ga je mučilo. Bil je *trenutek odsotnosti*, trenutek ničesar, ko ne veš, kje si se izgubil in kje se boš spet našel. Potem se je spomnil ... Spomnil ga je vonj, ki se mu je zadril v nosnici, vonj beljakovin, vonj urina, pomešanega s kapljami krvi, in pa okus znoja, Štefanijinega znoja, ki se mu je kot kaplja maščobe z vrha njene velike bradavice prikradel v kotiček ust in tam počasi širil svoj grenko-slani, predvsem pa mastni okus. Ja, sta že. Opravila sta. *Trenutek zatemnitve, ki je minil*. Zdaj se prav natančno spomni. Šel je na drugo stran ulice in v senci dreves počakal, da so prijatelji odkolovratili čez most proti domu. Lojzu je postalo slabo, zato sta ga Fredi in Slavko vzela medse in ga skoraj nesla. Fredi je bil zelo v skrbeh: *Lojz, ti imaš slabo srce, ne bi smel toliko kadit, pazi nase!* Lojz pa je kot neumen ponavljal: *Res ne vem, kaj mi je, res ne vem, ne bi smel kadit, ne bi smel ...* Kar nekaj časa je trajalo, da so se izgubili v temi, potem se je Marjan vrnil h kegljišču. Hitro je stopil čez dvorišče k zadnjim vratom. Zgoraj, tik pod napuščem, je v podolgovatem skladiščnem oknu že gorela luč. Potrkal je: trikrat kratko, trikrat s presledkom, trikrat kratko ... To je bil njun znak. Ona si ga je izmislila, pravzaprav ji ga je povedal njen mož, ki je bil nekoč mornar, rekel je, da takšen znak pomeni SOS. (kratko, dolgo, kratko). *Pa kaj*, je rekla Marjanu, *tudi midva rabiva pomoč, vsaj jaz jo rabim, po celodnevem stanju za šankom krvavo rabim en SOS fuk ...* In tako sta uporabljala ta znak ... *Koliko let?* je

pomislil. *Deset? Res že deset? Ja, res že deset.* Odprla je vrata in ga brez besed spustila noter, potem je zaklenila in se takoj lotila njegovega šlica. Nič ni rekla, samo pokleknila je pred njim, s svojimi mesnatimi prsti prav nervozno iskala gumbe na njegovem razporku, jih končno našla, jih končno odpela, segla v hlače, razmaknila gate, ni poiskala prešite reže na spodnjicah, samo ihtavo je nategnila elastiko dol, z vročo roko prijela za Marjanovega *marjančka*, ga osvobodila iz sitnih gub tkanine in si ga stlačila v usta ... Potem pa je obstala, in za hip obmirovala ... Pogledal jo je ob trebuhu navzdol, *daj, nadaljuj, če si že začela!* Držala ga je v ustih z obema rokama. Njen okrogli obraz, z redkimi in mastnimi lasmi, zadimljenimi od cigaretne dima celodnevne gostilniškega šihata, je bil podoben pravilnemu krogu, podobi začudenega meseca iz kakšnih starih, črno-belih risanih filmov ... Zavila je oči proti njemu navzgor, da se je videla beločnica, in na obrazu se ji je izrisal izraz, kot da se je zadnji hip nekaj važnega spomnila ... Potegnila ga je iz ust in popolnoma resno rekla: *Marjan, moje iskreno sožalje, res!*

Potem je nadaljevala v istem hlastajočem tempu, kot je začela. V hipu ga je slekla, ga olupila in potegnila iz obleke, on pa se ji je popolnoma prepustil, samo mehanično je grabil po njenem mesu, *toliko da ne bo izgledalo, da nisem aktiven, da nisem za stvar* ... Ulegla se je na posteljo, ki je izdajalsko zaškripala, razprla je noge in zadišalo je po znoju in urinu ... Eno nogo je dvignila in jo naslonila na steno, drugo nogo pa je s celim podplatom pustila na tleh in odprla koleno na stran, kolikor je le mogla ... Na notranji strani stegen je zažarela temno rdeča, od celodnevne znoja in drgnjenja mesa ob meso rahlo vneta vdolbina, ki se je nadaljevala v rjavkasto, drobno nakodrano grmišče; to se je tik pod previsom trebušnega sala zasvetilo v temno rdeči špranji, ki je hkrati s premikanjem njenih nog in rahlim privzdigovanjem medenice utripala kakor islandski gejzir pred izbruhom, in še bolj zadišala ... Polegel je po njej, in ona ga je zagrabila z obema rokama čez hrbet in se mu z vlažnimi usti priseseala na obraz ... On je zaprl oči, ona pa je opravila vse ostalo ...

“Se bova zdaj dobivala tako kot po navadi?”

Ni odgovoril. Dvignil je glavo, in ona je razklenila svoji roki, joška sta se razpustila in zdrsnila vsak na svojo stran.

“Premišljevala sem ... Zdaj ko tvoje Eme ni več in bosta moja dva šla v gimnazijo ...”

Z rokama se je oprijel za železno stranico nad njeno glavo in se dvignil. Izmed njenih trebuhov je zapuhtelo ... Imel je občutek, da je stekla voda ... Ogromno vode ... Kot bi odmašil jez ... Z eno nogo je stopil na tla, ona pa se je malce premaknila, da bi mu na postelji dala prostor ... Postelja je spet izdajalsko zaškripala ... Sedel je na kovinski rob, tik ob njenem velikem stegnu ... Pravzaprav ni sedel, samo s petino nage zadnjice, tik pod trtico, se je prislonil na mrzlo železo posteljnega okvira ... Za kaj več tudi ni bilo prostora ... Komolce je naslonil na kolena, tako se je obdržal v ravnotežju, in se zastrmel v tapison, popikan s čiki. Zahladilo mu je med nogama. Šele zdaj je začutil, kako je moker.

Ne samo okrog kurca, vsepovsod, po stegnih, do kolen in zadaj med ritnicama, vse tja do križa. *Ta ženska je mokra kakor Grenlandija*, se je nasmehnil.

“Ti je bilo všeč, a?” si je razložila njegov smeh. “Meni tudi.”

Zapihalo je izpod postelje in ga zamrazilo. Začutil je, kako so se mu nagubala izpraznjena jajca. Vstal je in si nataknil hlače. Doma se bo stuširal, pod tušem bo stal pol ure in še vedno bo, tako kot običajno, zjutraj čutil njen vonj vsepovsod po sebi ... Medtem ko se je oblačil, je ona prekrižala nogi in si roki položila pod glavo. Joška sta spet pripotovala na svoje mesto in dobila svojo obliko. Njeni pazduhi pa sta črno in nasršeno kosmati *pogledali* proti njemu. *Ema si je vedno brila pazduhe. Nikoli je nisem videl, kako je to počela ... Mislil sem, da ji kocine pod pazduhama sploh ne rastejo ... Ja, Ema je bila čisto drugačna ženska ... Samo rad je nisem imel ...*

“Koliko dolgo sva midva ...” reče Štefanija, vendar misli ne nadaljuje, samo pomigne z glavo proti svojemu trebuhu ... “No, takole ... saj veš ...”

“Ne vem,” ji odgovori. “Nikoli nisem razmišljal o tem,” še doda čez čas, medtem ko se oblači in pri tem pomisli: *Deset let, deset dolgih zajebanih let, polnih slabega občutka, kot bi bil neprestano zmačkan!*

“Misliš, da sva za skup? Mislím zdaj, ko je tvoja žena ...”

Marjan obleče srajco in jo prekine: “Hvala, ker si prišla na pogreb.”

Zdaj Štefanija počasi obrne glavo proti njemu. Gleda ga. Ve, da se on izogiba pogovora na to temo, in on tudi ve, da ona ve, da se on izogiba pogovora na to temo ...

“Veš da sem šla na pogreb! Kaj ne bi, saj si moja stalna stranka!” reče ironično in se z roko ploskne po stegnu, kot da je tam pravkar speštala nadležnega komarja.

“Zadnje runde nisem plačal,” še reče Marjan, medtem ko odhaja, “bom jutri.”

“Ne, kar zdaj daj,” ga energično prekine Štefanija, “še nisem zaključila,” in se v enem gibu dvigne in sede na rob postelje. Veliko, mesnato telo se ji razobliči v tri gube: okrog prsi, okrog trebuha in pod trebuhom zadnja guba sala, ki popolnoma skrije kosmati trikotnik med celulitičnimi stegni. “Trije veliki špricerji, pivo in vinjak. Tisoč osemsto šestdeset.”

Marjan potegne denarnico iz zadnjega hlačnega žepa in našteje: “Kam dam?”

“Kar pri šanku počakaj, ti bom še blokerala,” reče in se začne oblačiti. Marjan prikima, odpre vrata in odide k šanku, v temno kegljaško dvorano.

Domov se je vrnil okoli dveh.

Stanovanje je bilo prazno prazno. V dnevni sobi je prižgal luč. Vse je tako, kot je pustil. Nekakšna mrtvaška negibnost visi vsepovsod: po pohištvu, po slikah na stenah, celo po rožah v lončkih ... Gre v kopalnico. Med potjo se sleče in porine obleko v zaboj za perilo. Potem gre pod tuš. Voda blagodejno pada po telesu. Ko zapre oči, se mu zdi, da čuti, kako se z njega zmivajo Štefanijini dotiki, kako odteka minuli čas, kako se počasi brišejo podobe: *ena noga dvignjena in naslonjena na steno ... Druga na tla ... kolena narazen ... drobno nakodrano*

grmišče ... črne dlake pod pazduhama ... obraz pod njegovim trebuhom, podoben luni iz črno-belih risanih filmov ...

Zdaj se mu zazdi, da nekaj sliši ... Nekakšen smeh ... Smeh, kot bi zvenelo srebro ... Droben smeh sredi globoke noči ... Zapre vodo ... Kapljice odkapljavajo z drobnih luknjic v sifonu tuša ... Čez čas potihne vse ... Prisluskuje ... Poskuša izluščiti zvoke ... Res je ... Oddaljen smeh ... Pogovor ...? Vrisk ...? Hihitanje ...? Vzdihovanje ...? Ja, predvsem vzdihovanje. Skozi zračnik, ki vodi čez vsa nadstropja, skozi vse kopalnice na tej strani bloka, se sliši dekletov žgečkljivi smeh ... Marjan stopi na prste, prisloni uho k aluminijasti rešetki ... Prepozna ju. Fant in dekle iz sosednjega stanovanja sta tudi pod tušem ... žgečkata se ... smejeta se ... Besed se ne razloči, samo radost, samo dražljivo dotikanje dveh teles, ki si to želita, ki se pod kapljicami vode združujeta v ljubezni, ki ne spirata s sebe svinjarije, ki vstopata drug v drugega s smehom, s tihim, pa vedno glasnejšim zadovoljstvom, ki se iz radostnega hihitanja spreminja v vzdih, ki počasi preglašajo enakomerni šum vodnih kapljic, ki padajo po njenih spojenih telesih ...

Marjan prisloni lice k hladni površini ploščic in se ugrizne v ustnico, da priteče kri ... Obraz mu zaripne v jezi ... V neobvladljivem občutku jeze in sovraštva.

FREDI

Položil je plastično vrečko na mizo v kuhinji.

Stanovanje je bilo prazno. *Jasno, da je bilo prazno! Že deset let je prazno.* Odkar mu je ušla. Je rekla, da je alkoholik, in je šla. Vedno, kadar se vrne, je prazno. *Kakšno pa naj bi bilo!* Samo kadar ga od jutra ni doma in se vrne šele zvečer, je bolj prazno kot takrat, kadar je ves dan doma. Ko se vrne, začuti praznino. *Mogoče nekaj prvih minut. Potem pa nič več. Hvala bogu, da je šla! Hudič babji mi je naredil uslugo! Blazno uslugo!* Stopil je do okna, ki gleda na dvorišče med bloki, in odgrnil rumenkasto zaveso (nekoč je bila bela, deset let je ni opral, zdaj je skoraj rumena, ja, cigaretni dim, ja). Zunaj je zevala tema. Na dvorišču spodaj je bilo kakor v globini vodnjaka. *Koliko je ura? Tri, pol štirih? Jaz pa še vedno buden! Buden kakor lovski pes! Ja, kakor čistokrvni lovski pes!* Zdaj se je spomnil ... *Pes, ja, pes ...* Skloni se pod pomivalno korito in poišče skodelico. Lično pasjo skodelico. *Od starega Jakoba!* Pomisli in oči se mu orosijo. Jakob je bil namreč njegov pes. Čistokrvni lovski pes. Seter. Bil je star dvanajst let. Še bi lahko živel, ampak ko so Fredija vrgli iz lovskega društva, ni imelo nobenega smisla več ... Samo Jakobova skodela je ostala. Vzel jo je in odprl hladilnik. V njem je na krožniku ležala polovica kranjske. Vzel je nož in jo narezal v Jakobovo skodelo, potem je odprl vrata in se spustil po mrakobnem stopnišču v pritličje. Pred vrati bloka je obstal. Noč. Temna noč. Kakor na dnu vodnjaka. Previdno je položil Jakobovo skodelo k zadnji stopnici in zaklical v temo: *Šeki! Na! Nanananaaaa! Šeki!!!* V temi se ni zganilo nič.

Samo iz daljave se je slišalo zamolklo brnenje glavne ceste. Fredi se je prijel za klobuk in ga potisnil še malo bolj nazaj na tilnik. To je naredil vedno, kadar je hotel čemu pozorno slediti. Tega se je navadil, ko je bil še v lovski družini. Kadar je začutil hladen zrak na čelu, se mu je zdelo, da bolje vidi, da bolje sliši, da lahko bolje strelja, natančneje, bolj med oči ... Tretje oko, ja, na čelu je tretje oko, kot je nekje prebral, *tretje oko se skriva pod čelom, vsi pravi lovci ga imajo, vsi veliki ljudje, tudi Kristus ga je imel, Kristus je bil najboljši lovec med lovci, prav gotovo ... Nekaj živalskega je v ljudeh s tretjim očesom, nekaj primarnega ... Ja, ja ... Prepričan sem, da Šeki čepi nekje v temi, poslušaj in čaka. Ne zaupa mi. Psi niso kot ljudje. Psi rabijo več časa ... Psi imajo tretje oko ... Lovci, psi in Kristus ... Šekiiii!!! Bo že prišel. Bo že prišel, bo, bo ... Še nekaj časa stoji tam, potem se obrne in vrne v hišo. Že na stopnišču se prične slačiti. Pa kaj, saj že itak vsi spijo! Sleče suknjič in si ga vrže čez roko, srajco potegne iz hlače, odpenja si gumbe, odpne si pas in šlic ... Ko vstopi v stanovanje, z ного zaloputne vrata za sabo ... Vrže suknjič in srajco na obešalnik pri vratih ... Srajca pade na tla ... Jo bom že jutri pobral, jo bom že jutri vrgel v pranje ... Do kuhinje zbrca z nog še čevlje in hlače ... V samih gatah odpre hladilnik ... Ko se skloni, glasno prdne ... Pa kaj! Doma sem! Sproščen sem! Samo zdravje me je! Prdne še enkrat. Ko si ob robu pomivalnega korita s preciznim udarcem dlani po vrhu steklenice odpre pivo, debelo rigne ... Potem steklenico izprazni na dušek. To naredi tako, da se z eno roko prime za klobuk, da mu ne bi padel z glave, potem glavo nagne nazaj, skoraj se prelomi v tilniku, steklenico navpik prisloni k ustnicam, in pivo steče v grlo, kot bi ga nagnil nad lijak. Na to tehniko pitja je bil posebej ponosen, zaradi tega so ga občudovali, sicer pa še sam ni vedel, kako naredi to ... Vedel je samo, da vmes ne sme dihati in da mora biti grlo trdo, nepremično ... Ko se steklenica sprazni, spet rigne. Iz trebuha se dvigne oblak hmeljastega vonja in ga zapika v nosu. Steklenico trdo odloži na mizo, da rahlo počí, potem pa nemudoma seže z roko na zgornjo polico nad glavo, kjer stojijo bele litrske steklenice, in med njimi zatipa kakor slepec ... Dve prevrne ... Zaropotata in se odkotalita ... Bom že jutri pospravil ... Tretja je napol polna, zato se samo nevarno zaguga. Zadnji hip jo ujame in jo potegne dol. Veselo jo potrese pred obrazom, da se prozorna tekočina zapeni in se ob robu naredi prstan, spleten iz drobnih belih mehurčkov. Nagne. *Gluk gluk gluk ...* Pije v dolgih požirkih. Ko odstavi, ima oči vlažne. Spet se skloni v hladilnik, spet prdne ... *Samo da se ne bom usral, ha, ha, ha!!!* Iz hladilnika potegne tri steklenice piva in si jih naloži v naročje poleg prozorne steklenke ... *O, pizda, so hladne!* In tako v samih gatah, z eno rjavo in eno črno nogavico, ki je že zelo zelo naluknjana, in z lovskim klobukom na glavi drsa proti sobi ... *Mater! Skoraj bi pozabil!* Se ustavi, se previdno obrne, z brado podpira steklenice v naročju, da mu ne bi popadale po tleh, in z eno roko s kuhinjske mize na hitro potegne belo plastično vrečko, si jo naloži v naročje vrh steklenic ter se, tako obložen, končno izgubi v mraku sobe ... *Jebemumater, jebemumater, jebemumater, kje je ta kurčevi šteker!!* Se iz temne sobe čez čas zasliši preklinjanje*

in kmalu zatem še zadušen, nekako votel žvenket polnih steklenic, ki popadajo na tla na nekaj mehkega ... Potem se prižge luč. Fredi na enem kolenu kleči sredi izdelane preproge nedoločljive barve in pobira steklenice ... *Hvala kurcu, da imam preprogo, drugače bi vse šlo hudiču v rit!* Po rokah nerodno preklada belo plastično vrečko, steklenice piva in litrsko steklenko, ki se mu zdi še posebej dragocena ... Vse si spet naloži v naročje in potem se, tako obložen, po kolenih odplazi do nizke mizice, ki stoji pred razveganim kavčem prav tako nedoločljive barve. Ko zloži vse reči na mizico, s težkim vzdihom, podobnim nerazumljivemu preklinjanju, vstane, jo prestopi in se zvrne v kavč. Nekaj časa je povsem negiben. Izmozgan po napornem fizičnem projektu bulji predse ... Potem cmokne z ustnicami, kot bi nekomu poslal poljub, in se na široko oblizne okoli ust, klobuk pa si z navajeno gesto potisne nazaj proti temenu, da se pokaže široko belo čelo, popikano z drobnimi kapljicami znoja. Stegne se in pograbi belo plastično vrečko, si jo s slastjo položi v naročje, potem pa s prav posebnim vznemirjenjem, roke se mu rahlo tresejo, seže vanjo in iz nje potegne tri črne škatle. Prazna vrečka mu zdrsne med kolena na tla. Spet se oblizne. Oči mu žarijo. Še bolj se zlekne v razmajanem kavču. Odpre prvo škatlo in iz nje previdno potegne, kot dragocen zaklad, videokaseto ... Gleda jo z vseh strani, kot lovec svoj plen, kot zlakotneli slastno hrano ... Potem kaseto ljubeče položi na rob mize. Z enako strastjo se loti druge škatle, in tretje ... Vse tri videokasete, razgaljene in gole, ležijo zdaj ena zraven druge na mizici pred njim. Vse so obrnjene v isto smer, vse so enako oddaljene od roba mize, zložene v matematičnem redu, urejene, kot v nizkem štartu pripravljene na dolgo videonoč ... Fredi pa v kavču v samih gatah, s preluknjanimi nogavicami na nogah in z lovskim klobukom na glavi leži pred njimi in jih gleda izmed svojih kolen ... Gleda jih ljubeče, s stisnjenimi ustnicami, razpotegnjenimi v pohoten nasmeh. Gleda jih nepremično in strmo ... Z roko mirno, ne da bi umaknil pogled od njih, seže proti steklenici na mizi in nagne. Tudi ko pije, jih gleda. Kot da se boji, da mu bodo ušle. Ko odloži steklenico, tokrat ne več na mizo, temveč kar na tla, ob rob kavča, se od zunaj zasliši kratek pasji lajež ... Fredijeve oči zabegajo ... Za trenutek se v njih zaiskri nejevolja ... *Kateri kurac ...* Hitro vstane in gre k oknu. Odgrne zaveso nedoločljive barve in pokuka na dvorišče ... Spodaj ob stopnicah stoji Šeki, hvaležno maha z repom in gleda navzgor ... *A, si pojedel večerjo, lepo, lepo ...* Fredijev obraz se razpotegne v nasmeh ... Z eno roko drži rob zavesa, z drugo roko pa se zadovoljno popraska po mednožju ... *Še malo, pa mi boš popolnoma zaupal, ane, Šeki moj ...* Reče na glas in skoraj razneženo, kakor otrok, ki je izgubil svojo najljubšo igračo in jo je zdaj po dolgem času nepričakovano spet našel. Pes spodaj na dvorišču pa še enkrat kratko zalaja, kot da bi slišal in razumel Fredijevo misel in bi ji z laježem potrdil, potem se obrne in z drobnimi, hitrimi koraki oddrobi v temo. *No, kje smo že ostali?! Aha!* zavzdihne Fredi, se še enkrat popraska med nogama, potem pa se odmaje do televizorja, ki stoji nasproti kavča. Prižge ga. Z mize pazljivo vzame prvo videokaseto. Na veliko se oblizne okoli in okoli ust, na koncu pa še kratko

cmokne in kaseto počasi, skoraj ljubeče vtakne v režo videorekorderja. Mašina se aktivira, zaškljoca in lučke se prižgejo, ko kaseta izgine v reži in se z značilnimi zvoki namesti v notranjosti. Fredi se dvigne, z obema rokama se prime za rob spodnjic in si jih potegne više na boke, skoraj do popka. Mošnja med nogama se tako prevesi v eno hlačnico in tam naredi značilno vzboklino. Fredi prestopi mizo in se zavalji v kavč. Nekaj časa se namešča, premika, menca, z dlanjo tolče po blazinah, da bi jih spravil v pravo, njemu najudobnejšo lego ... Nato končno obmiruje v najprijetnejši pozi. Nogi rahlo razširi, tako da ima televizijski ekran točno v središču med svojimi koleni. V tej pozi Fredyjeva mošnja z mlahavim curakom zdrsne iz hlačnice in se poleže po hrapavi površini kavča. Prijetno ga zahladi po potnem mednožju, ki si ga z roko še malo razvleče, popravi, namesti, da res nikjer ne tišči, prav v nobeni kožni gubi. *Tako, pa smo nared!* Fredi dotipa proti daljincu, ki leži na kavču poleg, ga pomeri v televizor in pritisne *play*. Špica filma ... *To lahko preskočimo ... Špice so dolgočasne in vedno enake ...* Pritisne na tipko *forward* in špica se hitreje prevrti naprej ... Napisi in slike se vrtijo v hitrejšem, skoraj burlesknem ritmu ... *Aha! Se je že začelo!* Ko se pojavi mlado joškato dekle, pritisne na *play*. Podobe dobijo svoj normalni ritem ... Cesta. Ob cesti dekle. Mlado. Zelo mlado. *Kakšnih trinajst, štirinajst, no, ne več kot šestnajst.* Punca štopa. Poskuša ustaviti kakšen avto. *Tudi to lahko preskočimo.* Pritisne na tipko ... Film se hitreje vrti naprej: avto dvignjena roka avto mimo avto dvignjena roka avto ustavi dekle not v avtomobilu moški starejši bla bla bla motel ob cesti ... *Aha! Motel! Tu bo zanimivo! Tu se po navadi začne!* Spet *play*. Slika teče normalno naprej. Moški pelje zelo mlado dekle v sobo. Obljublja ji dober posel. Dekle verjame. Poljub. *To lahko preskočimo. Poljubi so vedno enaki.* Pritisk na tipko, in trak se požene naprej. Usta poljub joški postelja slačenje lizanje grizenje ... Spet *play*. *Da vidim, kako mu ga bo pocuzala ...* Mlado dekle poklekne pred moškega, z eno roko ga zagrabi za jajca, s prstki druge roke (nohti dolgi in rdeče lakirani) pa objame stoječi kurac in mu potegne kožico nazaj, da se glavič še bolj postavi v pozor. Posnetek od blizu. Samo njena usteca, ki pogoltnjejo zares velik in skoraj temnomoder kurčev glavič ... *To mi je všeč, to mi je všeč!* zamenca Fredi in se zgrabi za svojega curaka, ki se počasi prebuja, z drugo roko pa pritisne na tipko *rewind* in posnetek se v burlesknem ritmu zavrti nazaj: samo njena usteca, iz katerih zleze zares velik in skoraj temnomoder kurčev glavič, glavič se iz stanja *pozor* rahlo povese, roka mu potisne kožico naprej, prstki (nohti dolgi in rdeče lakirani) spustijo stoječi kurac, druga roka se umakne od jajc, mlado dekle vstane izpred moškega ... Fredi spet pritisne *play*: mlado dekle poklekne pred moškega, z eno roko ga zagrabi za jajca, s prstki druge roke (nohti dolgi in rdeče lakirani) pa objame stoječi kurac in mu potegne kožico nazaj, da se glavič še bolj postavi v pozor. Posnetek od blizu. Samo njena usteca, ki pogoltnjejo zares velik in skoraj temnomoder kurčev glavič ... *Joj, kako mi je všeč, joj, kako mi je všeč!* zdaj že na ves glas jamra Fredi, potem pa spet požene trak naprej, da podobe zdrsijo mimo v smešni hitrosti ... *Kako*

fukata, kako fukata, samo to me zanima, samo to! stoka Fredi in se gnete med nogama. Ko se posnetek prevrta do tja, ko ga možakar od strani vtakne v njeno gladko obrito pičkico, Fredi pritisne *play* ... Mladi joškenci poskakujejo, punca zavija z očmi, medtem ko jo vedno večji in vedno bolj moker kurac zabada od strani. Od zadaj jo za gleženj drži moška roka ... Dviguje ji nogo, kreči jo kakor žabico, odpira jo in jo hkrati pribija ... Bližnji posnetek gladke pičkice, ki se solzi v lastnih sokovih, blešči se in utripa, velik, črn, po jajcih poraščen kurac pa se zaganja vanjo ... Še bližji posnetek ... Detajl temno modrega glaviča, ki brska med sramnima ustnicama, ki se zaganja po gričku navzgor, kakor sluzasta žival, ki išče pot, pa mu venomer zdrsne na vlažnomastnem terenu in mora znova in znova in znova ... ko pa končno najde pot, podivja v divjem nabadanju ... Zraven pa zvoki ... Mlaskanje, stokanje, kakšna ponavljajoča se beseda ... Detajl rok, ki grabijo dekletove rožnate joške, njen obraz in oči, ki jih zavija od ugodja nekam navzgor ... Fredijeve ustnice, ko jo zagriže v vrat, jezik, ki ji zašari po ušesni školjki, Fredijeva roka, ki zagrabi dekletovo glavo in jo obrne k sebi, jezik, ki se ji zasadi v usta, zraven pa se ritmično in vedno hitreje premika v njej ... Potem sprememba položaja ... Fredi ga izdere, potegne ven, vsega mokrega in pulzirajočega, in se dvigne nad njo, ona se na hitrico, s tistim leskom v očeh, ki hoče še, ki nima dosti, ki bi kar naprej ... *Fredi, fukaj me, Fredi, fukaj me močno!* ... uleže pred njim na hrbet in mu odpre noge, da imamo občutek, da bo v stiku nog počila kost. Fredi si popravi svoj lovski klobuk, da se zasveti čelo, in jo z obema rokama zagrabi za joške. Potem poleže po njej in s kurcem sune vanjo s tako silo, da punca milo javkne, in Fredijev kurac se do jajc izgubi v ozki in mokri pički ... *Te bom, ja, te bom, ja, prasic!* Izmenjuje se total z detajlom. Total: Fredi, posnet v hrbet, njene roke se ga oklepajo in z nohti se mu zadira v lopatice ... Detajl: njegov kurac, velik in trd, črn in kosmat, kakor velika lovska pošast, kako prodira v ozko in rožnato špranjo ... Pa spet total, pa spet detajl, pa spet total, pa spet detajl, pa spet total, pa spet detajl ... Potem konec. Tipka *stop*. Steklenica, ki potuje do ust ... Telo, ki se sprosti v kavču, dihanje, ki se umiri, na teve ekranu pa velik barvni krog in glasba ob zgodnji jutranji uri ... Ko se popolnoma umiri, začuti hlad med nogama, lepljivi hlad, kako ob stegnu meži in kaplja na kavč ... Tudi spodnjice ob levi hlačnici je premočilo. Masten in velik madež na tkanini spodnjih hlač nedoločljive barve ... Prste obriše ob prevleko ... Klobuk si popravi ... Spet ga potisne na čelo ... Zavoha se ... Vroč znoj, ki puhti od telesa ... Praznina, praznina. Tista značilna, ki pride po vsem tem, ki spominja na trenutek, ko sprožiš v žival ... Znan občutek praznine, ki je kot kakšna zajebana smrt ... Potem zavzdihne: *Aaaaaaaah!* Dolg zavzdih, ki se izgublja v nespečni noči. *Dobro sem jo pofukal! Ta malo! Autoštoparko! Res dobro!*

LOJZ

Dolgo je stal pred vrati. Ključ je držal v roki. V glavi pa je premetaval stavke ... *Če bo rekla, kje sem hodil, ji bom rekel, naj zapre gobec ... Če bo rekla, da sem pijan, ji bom rekel, da sem lahko, saj pijem za svoj denar, za svojo zajebano invalidnino ... Če mi bo naprej vrgla, da mi kuha in pere, ji bom rekel, naj se goni v božjo mater, da naj bo srečna, da lahko živi z mano, saj je itak nihče ne bi povohal ... Če bo rekla, da se mama zaradi mene v grobu obrača, ji bom rekel, da je mama vse zajebala, ker naju ni pustila pri miru, da bi šla vsak svojo pot, in da naj se kar v grobu obrača, kakor na roštilju, če hoče ... Če bo rekla, da bo vrgla večerjo v stranišče, ji bom rekel: Če ne boš tiho, te bom zbil ko psa! In če jo bo potem res vrgla, jo bom zbil ko psa.*

Potem je vtaknil ključ v ključavnico. Ni šlo. Kot vedno. Pustila je ključ v vratih, in to zato, da bo moral pozvoniti, da mu bo lahko ona odprla in začela s svojim litanijami. Če bi lahko sam odklenil, bi se lahko zmuznil v sobo in takoj legel v posteljo. Kadar je že bil v postelji, ga je pustila pri miru. Samo odprla je vrata, on pa je bil obrnjen v zid. Delal se je, da spi, vendar je imel oči odprte. Na steni pred sabo je videl v pravokotniku svetlobe, ki je padal iz veže, njeno razpotegnjeno silhueto, kako stoji negibno na pragu in posluša njegovo dihanje. Po navadi je rekla: *Saj vem, da ne spiš ...* In je spet poslušala. On pa se je trudil, z odprtimi očmi, zrečimi v pravokotnik svetlobe in v ogromno sestrično senco, kot podaljšek matere, kot večno slabo vest, trudil se je, da bi dihal enakomerno, globoko, kot da spi ... Potem je zaprla vrata za sabo ... On pa še dolgo ni zaspal. Strah ga je bilo. Razmišljal je o vsem. O dnevu, ki je minil, o pijači, ki jo je popil, o steklenicah, ki jih ima še skrite na dnu v omari, v starih očetovih gojzarjih, na podstrešju za dimnikom, na stranišču, v kotličku za vodo, razmišljal je o prijateljih in kaj bi bilo z njim, če jih ne bi imel, s kom bi se sploh še pogovarjal, kdo bi ga imel za človeka, ja, za človeka ... Vse to je razmišljal, nikoli pa ni razmišljal o prihodnosti, o dnevu, ki bo prišel. Nikoli! Bil je predač, preveč strašljiv, neobvladljiv ... Včerajšnji dan pa je pregleden, nepovnljiv tako v dobrem kot v slabem; preteklosti se ni treba bati, je takšna, kakršna je, včasih zoprna, včasih lepa, vedno pa za nami. Jutrišnji dan pa je neznan, bleščeč, dolg, nikjer ga ne moreš prijeti, grozljiv je v svoji neznanski nedoločni praznini ... Nikoli ne veš, kaj ti bo prinesel ... Zato je od prihodnosti vedno pričakoval samo to, da bi hitro in neboleče minila.

Vrata so se odprla. Svetloba mu je zaščemela v oči. Svetloba kuhinje, ki je udarila na temno stopnišče.

"Kje si hodil tako dolgo!?" je s hreščečim glasom rekla Katarina in se postavila v okvir vrat, kot da je inkasant, ki ga nikakor ne misli spustiti v stanovanje.

Nič ni rekel. Rahlo je sklonil glavo in se prijel za podboj.

"A si pijan?!"

Spet ni odgovoril. Mislil si je: *Ko bi hitro minilo!*

“Mama se v grobu obrača ...” je še pripomnila, potem pa ga je zaničljivo premerila od nog do glave in rekla: “Daj, vstopi!” To je rekla, kot milost, kot da je to, da ga spušča v stanovanje, samo odraz njene dobre volje.

Vstopil je. Se sezul. Pri tem se je prijel za naslonjalo stola ... Zaneslo ga je, da je skoraj padel.

“Pijan! Da te ni sram!”

Nisem pijan! To je zaradi tebe! Ti me sekiraš in mi gre na živce. Zato me je zaneslo, samo zato!

“Nisem pijan,” reče tiho.

“Kaj, zdaj boš pa še lagal!” vzklikne s tistim zoprnim glasom, ki se v visokih tonih vedno prelamlja, ki zagomazi v kosteh ... “Misliš, da ne vem, kdaj si pijan, samo pogledam te, pa mi ni treba pogledat od blizu, od daleč te pogledam, pa že vidim, da si pijan kot krava ...” Katarina vzame zalet in začne bruhati besede v neprekinjenem toku, vedno bolj vreščéče in stopnjujoče ... “In s tistimi tvojimi se družiš, s samimi barabami, nobeden nič ne dela, nobeden ni nič vreden, sami faliranci, policaji, ki so jih pometali iz službe, ker so bili barabe, kurbirji, lopovi, mama bi se zjokala, če bi vedela, s kom vse se družiš, in to cele dneve, kaj si imate res toliko za povedat?”

Umaknil se je v kopalnico, tako da nekaj besed, ki jih je izrekla, medtem ko je šel proti kopalnici, ni slišal ... Vedel je, da bo prišla za njim, pa je vseeno vedno upal, da se ne bo postavila zraven, medtem ko bo scal ...

“Ne se mi umikat, ne bežat, imaš slabo vest, pa bežiš! Ampak pred resnico se ne da zbežat ...”

V stranišču se je s čelom naslonil na hladne ploščice nad školjko, tako je preprečil, da bi ga zanašalo, tako je lahko s scurkom scanja v miru zadel odprtino pod sabo in ni močil vse naokrog ... Odpel si je šlic ... Začutil je, da ima mokre gate ... Na stranišču pri Štefaniji sta se dva nekaj ruvala, pa ga je moral med scanjem potegniti not in zbežat ... *Prekleti primitivneži! Niti scat nam več ne pustijo v miru! Kam smo prišli, kam smo prišli, kam smo prišli ...* se zapleza v misel, iz katere ne more pobegniti. To se mu zgodi vedno, kadar je razburjen in pijan ... Katra je prilezla za njim. Postavila se je na vrata ...

“Si tako pijan, da se moraš naslonit, kaj! In pokrov bi lahko dvignil, vedno ga poščiješ, nisi sam v stanovanju!”

Dvigne pokrov. Izgubi ravnotežje in s čelom butne ob ploščice, se spet ujame in se nasloni z roko ...

“Prasec pijani! Mimo ščiješ, jezusmaričkapomagaj!, za tabo moram čistit, scanje brisat, prat usrane gate, zakaj me bog tako kaznuje! Ti pa pohajaš okoli cele dneve, namesto da bi kaj delal, saj še nisi star, šestinštirideset let imaš, mene bi bilo sram, ti pa se hvališ, da si invalidski upokojenec. Kakšen invalid! Alkoholik! To že, kdor vsak dan pije, je alkoholik, to vsi vejo, ti pa se hvališ, da si invalidski upokojenec, kot da je to služba, drek si, ne pa invalid, v invalidsko so te dali, ker si bil odveč, brcnili so te v rit, še prej pa so ti dali vse možnosti,

vse! Lahko bi se preusmeril, tečaje so ti plačali, ne, ti pa ne, raje si pil naprej in postal invalid, jaz pa perem in kuham in brišem scanje za tabo ...”

Potegne ga v hlače in se poskuša nekako spraviti mimo, ne da bi se je dotaknil, ker če se je bo dotaknil ...

“Ne se me dotikat, gnusiš se mi, baraba pokvarjena ...” in ga odrine, da se opoteče v vežo in potem še v kuhinjo, ona pa za njim ...

“Peljala te bom v norišnico, prisegam, da te bom, naj se tam ukvarjajo s tabo, naj te dajo v prisilni jopič, naj te ozdravijo, to bi že mama morala naredit, pa te je imela preveč rada, tebe je sploh imela rajši kot mene, misliš, da ne vem, misliš, da sem bila slepa, kar naprej ti je popuščala, nikoli ti ni nič rekla, in to zato, ker si bil podoben očetu, prekletemu alkoholiku, še sreča, da ga je zbil tovarnjak ...”

Katarina se je spet postavila na vrata, tako da ne more mimo nje ... Zdaj bi bilo najbolj zdravo, če bi se skidal v svojo sobo in zaspal, ona pa stoji tam, na pragu in ga ne pusti mimo, in bevska vedno bolj hreščeče, vedno bolj v visokih tonih ...

“Jaz sem bila žrtev! Jaz! Samo jaz! Mami sem morala obljubit, da bom skrbela zate in za njen grob, ker ti si tako nebogljen, takooooo,” se spači in naredi grdo šobo, kot bi se ji kaktus zataknil v goltancu, “takoooo bogi, takoooo nesposoben, kaj pa jaz?! Lahko bi si dobila moža, lahko bi imela otroke, misliš, da sem tako grda, samo dvakrat sem šla v društvo, takrat ko si bil v bolnici in tisto soboto, ko so ti pumpali želodec in si ležal na urgenci, priključen na vse tiste flaške, nisem imela kam, bala sem se zate, in sem se zatekla v društvo, in obakrat so me osvajali, ja, osvajali so me! Ni jih motila moja krajša noga, tam smo vsi enaki, nobenega nič ne moti, ampak jaz sem obljubila mami, da bom skrbela zate, sicer bi crknil, vse bi že prvi dan zapil, potem pa bi crknil od lakote in v lastnem scanju in sranju. Zakaj mi ne pomagaš!? Zakaj nočeš bit tak kot drugi? Zakaj me ne ubogaš, zakaj misliš, da imaš prav, zakaj ne znava biti srečna?!”

Stisnila ga je v kot med štedilnik in mizo ... Iz kuhinje lahko pobegne samo mimo nje ... Če jo bo odrinil, ga bo udarila ... Vedno ga je udarila ... Tudi ko sta bila še otroka, ga je tepla ... Jokala je in ga tepla ... Kaj naj naredi ...? Mora ven iz kuhinje, mora se zavleči v sobo in v posteljo, saj mu bo samo tako dala mir ... Nemirno se ozre po kuhinji ... Pogleda na štedilnik, dvigne pokrovko ...

“Zdaj bi rad pa še žrl! Uničil si mi življenje, zdaj bi rad pa še žrl! Gledaš, če sem ti skuhal? Seveda sem ti, vedno ti skuham, vedno te čaka večerja, vedno, ampak tebe ni, tebi so tvoji propadli prijatelji več od tvoje lastne krvi, kdaj boš spoznal, da imaš samo mene, da sva midva družina, da ne moreva živeti drug brez drugega, da so naju prevarali, da so vsi proti nama, tebe so vrgli v kot, mene pa na kup med pokveke, nihče naju noče, nič ne moreva, če nisva skupaj, kdaj boš videl to, kdaj?! Baraba pokvarjena, zakaj nikoli ničesar ne razumeš ...?!”

Roke so se mu zatresle. Pokrovka mu je padla iz rok, da je zabobnelo na pločevinastem štedilniku. Planila je k njemu ... Zaprl je oči. Zdaj ga bo udarila.

“Žrl bi rad, kaj!? Ves dan si bil z drugimi, zdaj sem ti pa dobra, zdaj ko si lačen! O ne! Ne boš, gospod ne bo žrl!!”

Katra pograbi lonec in ga za hip podrži pred njegovim obrazom ... On ima še vedno zaprte oči. Zadiši po segedin golažu ... Sline se mu naredijo in napolnijo usta ...

“Tole bo šlo v stranišče! Vse! Vse!” zakriči in glas se ji vedno bolj prelamlja v navalu histerije ... Potem s posodo v roki odšepa proti stranišču, vmes pa ponavlja: “Vse, vse, vse!” v vedno višjih in nevarnih tonih.

Zdaj je pravi trenutek! Zdaj ali nikoli!

Steče do svoje sobe, odpre vrata in jih zapre za sabo. Niti luči ne prižge. Slači se v temi. Na hitro zbrca obleko s sebe. Dvakrat se udari v stol. Ko tipa do postelje, se treščiči v piščal, da se mu zavrti v glavi, kot bi nekdo nekajkrat prižgal in ugasnil luč ... Napol slečen skoči v posteljo, se pokrije do vratu in se obrne k steni.

Ko bo vsega konec, grem v omaro. V gozdarjih imam skrito ...

Vrata se odprejo. Na steni se pojavi pravokotnik svetlobe in njena senca. Ostro izrisana senca. Majhna glava z dvignjeno, v figo počesano frizuro, ozek, skoraj predolg vrat in kratek trup. Roke so zlite s senco celotne silhuete ... Stoji tam, kot bi jo nekdo narisal ... Malce grozljiva, malce smešna, malce nesrečna ... Kot karikatura v kakšni otroški knjigi ...

Ničesar ne reče. Vse je negibno. On v postelji, obrnjen k steni, s široko odprtimi očmi, ona tam v okviru vrat, izgubljena, kot da ji je pravkar na drugo stran pobegnil smisel njenega življenja.

Potem ona tiho zapre vrata za sabo (tako se zapira vrata otroških sob, tako se zapira vrata v bolnišnicah, tako se zapira vrata v sobah umirajočih).

Tema.

Oddahnitev.

Ko je zbolela mama, sem spoznal eno žensko ... Magda ji je bilo ime ... Všeč sem ji bil ... In ona meni ... Delala je v popoldanski smeni ... Na sestankih sva nekajkrat sedela skupaj ... Mama je bila priklenjena na posteljo ... Nisem je mogel kar tako pustit ... Bil sem čisto na psu ... Kar odlašal sem ... Dvakrat sva šla z Magdo ven ... Povabila me je k sebi ... Prvič nisem hotel ... Strah me je bilo ... Drugič se nisem mogel izmaknit, vedel sem, da to spada zraven ... Ni šlo ... Ni šlo ... Ni šlo ... Začel sem se je izogibat ... Enkrat me je ustavila v menzi ... Rekla je, naj se odločim ... Rekel sem ji, da je mama hudo bolna, da zdaj nimam časa ... Čez kakšen mesec je začela hodit z drugim ... Niti pogledala me ni več ... Mislim, da sem jo razočaral ... Še vedno sem hodil na sestanke ... Upal sem, da bo spet prišla in da bova sedela skupaj ... Ni je bilo več ... Tudi na sestankih nas je bilo vedno manj ... Potem so jih ukinili ... Mama je umrla ... Če bi takrat ... Če bi takrat ... Vse to vedel ...

Oči se navadijo teme. Zdaj razloči vse. Mizo, stol, v katerega se je treščil, da ga še zdaj skeli v piščali, vrata, okno, omaro in v njej očetove gozdarje ... Vstane in sede na posteljo ...

“Priložnost zamujena ne vrne se nobena,” reče na glas, potem posluša, ali se je v stanovanju kaj zganilo ... Pod vrati je mrak. Če bi bila Katarina še pokonci, bi izpod vrat svetila dolga reža rumenkaste svetlobe ... *Šla je spat, pomisli, spi ...*

Kako to, da ima Fredi toliko žensk?! Kako to?!

Obraz zakoplje v dlani in tako miruje nekaj dolgih trenutkov.

V življenju sem bil samo dvakrat srečen ... Ko sem dobil kolo in ko se me je dotaknila Magda ... Poznam to ... Ta občutek ... V drobovju čutiš, kako utripaš, kako si velik, pomemben, kako si živ ... Podobno, kot kadar gremo kakšno nedeljo k Fredijevi domačiji in v kamnolomu naredimo nekaj zase ... Sicer pa prazno ... Prazno ... Prazno ... Prazno ... Prazno ...

Vstane. Vznemirjen je. Besede so se zapletle druga v drugo in se ponavljajo in se ponavljajo in se ponavljajo ... Stopi do omare. Skloni se. Spodaj veliki očetovi gojzerji. Zadiši po starem in debelem usnju ... Seže v gojzer in ven potegne pollitrsko steklenico ruma, *Rum za gospodinjstvo*, s katere se smehlja zamorec z belimi zobmi ... Steklenico položi na tla ... Dvigne očetov gojzer v naročje ... Težak je. Okovan. Okoli pete in sprednjega dela se bleščijo kovinske zakovice in žeblički ... To je vse, kar je ostalo od očeta: njegovi stari hribovski gojzerji iz leta petinpetdeset ... Z gojzerjem v roki počasi odpre vrata na hodnik ... V stanovanju tišina in tema ... Počasi gre do Katrine sobe, pod pragom ni svetlobe ... Ugasnila je luč. Spi. Neslišno odpre vrata ... Pokuka v sestrično sobo. Postelja pri oknu. Svetloba z ulice sveti nanjo. Sestra je obrnjena k steni ... Nekaj časa stoji na pragu, posluša njeno enakomerno dihanje, potem gre počasi do postelje. Ob njenem zglavju obstoji. Lase si je spustila. Bela neonska svetloba z ulice, ki lije na njeno glavo, dela njene lase še bolj sive, kot so v resnici ... Skloni se tik k njenemu obrazu ... Spi ... Spi ... Spi ... Spi ... Potem počasi dvigne očetov okovani gojzer visoko nad glavo in ga tam z obema rokama nekaj trenutkov drži v zamahu ... Potem zamahne z okovano peto navzdol ... Enkrat, dvakrat, trikrat ... Katarina krikne ... poskuša se dvigniti ... Štirikrat, petkrat, šestkrat ... Z rokama zakriva obraz in glavo ... Sedemkrat, osemkrat, devetkrat ... Krik se spremeni v jamranje, potem v jok, potem v nerazumljive besede ... Desetkrat, enajstkrat, dvanajstkrat ... Telo se skrči ob steni ... Trinajstkrat, štirinajstkrat ... Zdaj pada povsod, z leve, z desne ... Roke pokrivajo glavo, telo se zgrbi v položaj zarodka, besede in hlipanja se zmešajo ... Sedemnajstkrat, osemnajstkrat ... Barva posteljnine se spremeni ... Devetnajstkrat, dvajsetkrat, enaindvajsetkrat ... Dosti, dosti, dosti, dosti ... Potem utrujen sede na rob postelje ... Gojzer z ropotom pade na parket, z nogo ga brcne pod posteljo, z roko si obriše znoj; za njegovim hrbtom telo, zvito v dve gube, hlipa ... Čuti, kako mu utripa drobovje ... Prijeten občutek se toplo razleza po njegovem telesu ... *Sem ... Živ sem ... Še sem živ ...* Potem zapusti sobo, vrata obzirno zapre za sabo, ihtenje se zgubi za vrati ... V kuhinji prižge luč, z mizice v kotu vzame telefon in z njim v naročju sede v naslonjač pri balkonskih vratih. Zavrti številko ... Medtem ko čaka, si komaj slišno požvižgava in gleda v temo na drugi strani balkonskega okna ... Čez čas z zbranim in pomirjenim glasom spregovori ...

Halo? Urgenca? Prosil bi, da pridete ... Zgodila se je nesreča. Sestra je padla po stopnicah.

Jhumpa Lahiri, po rodu Bengalka, je bila rojena v Londonu in je odraščala v ZDA. Danes živi v New Yorku. Za zbirko zgodb *Interpreter of Maladies* je leta 2000 prejela Pulitzerjevo nagrado za literaturo, nagrado New Yorkerja za literarni prvenec in nagrado PEN/Hemingway.